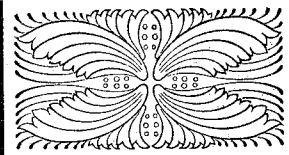

REVISTA

CIUTADANIA

Un viatge a la ciutat veïna és, per tot vilatà, motiu de joia. Malgrat sigui el negoci el principal fi del viatge, tot bon granollerí sent alegria en anar-se'n a Barcelona. Sembla que hom s'integra a la vida ciutadana i treu temes interessants per a descriure en les tertúlies del Casino. Demés, té temps suficient per a copiar l'elegant indumentària dels barcelonins, i, en retornar, porta en la seva pensa la imatge d'una de les moltes ciutadanes que ha admirat, bo i passejant per les Rambles.

Un vilatà que passi molt temps sense prologar les seves converses amb la frase: «Fa pocs dies, a Barcelona...», ens sembla un ésser atrassat que no viu al ressò de les palpitations modernes.

Tot això, perquè l'assimil·lació barcelonina la sofrim en tots els ordres: els aparadors de nostres botigues s'esforcen en semblar-se als seus companys de la ciutat comtal; els trajos de les nostres noies més vistoses, tenen cert caient elegant que ja havem admirat en les barcelonines i en les narracions de juergas locals, no pot faltar-hi l'al·lusió a la vida del vici de Barcelona.

Es la preponderància espiritual que exerceix, inconscientment potser, la gran urbs dessobre les viles de Catalunya. I no cal dir que les que reben més directament aquesta influència són les més properes a ella.

La nostra subordinació a Barcelona ens porta a comentar com a propi tot çò que de visible, millor dit, vistós, ens ensenya.

Ara mateix, la reaparició de l'Hipòlit Làzaro al Liceu ha sigut motiu d'apassionada controvèrsia en els llocs on se reuneixen els nostres melòmans, talment com si aquest espectacle havés tingut lloc a La Unió Lliberal.

El pitjor és que l'art d'en Làzaro el discuteixen a cops-de-puny sobre les taules, cosa que potser no farein els compatricis d'aquest rossinyol de la terra.

I és que, per dessota de les nostres maneres polides i dels nostres esforços

en ésser discrets, com sembla que ho són aquells homes de ciutat, tenim la naturalitat impetuosa dels que viuen en una petita vila agrícola, quina millor indústria són els mercats que es celebren cada dijous.

XIXU

LITERATURA NEURASTÉNICA

INSOMNI

Es nit. Tot és quietut al món. Tot és repòs Tothom dorm.

Tothom dorm, menys jo. I, amb l'insomni, s'altera ma sensibilitat i tots els sentits es dilaten.

Cada quart que passa, devalla del campanar veí un sò estrident, que se n'entra cervell endins i se sent com una martellada. El sò pausat de les hores, té quelcom de cosa inoïda, insuportable...

Un corc furga en una viga, i el seu rosegat es percibeix clar, molest... El crec-crec de la xinxeta que dona una claror incerta a la cambra, me fa aixecar, esverat, el cap del coixí... El cant d'un gall, es perllonga com un turment i es repeteix... Els miols dels gats del veïnat i l'udolar del gos vagabond, es succeeixen sens parar, tantost el pensament és a punt de reposar... Quan sembla que, per fi, hom va a perdre la noció del què el rodeja i el desvetlla, un accés de tos de la nena, un giravolt del nen en son llit, o el respirar més fort de l'esposa, el mantenen amb el cervell més despert i més sensible a cada punt als més insignificants sorolls, que van adquirint vibracions insospitades, més molestes a mida que la nit avença...

El tacte s'afina, també. I la inofensiva pussa, que tantost es posa en una cama com en fuig i se sent al bràs, apar una bèstia deforme, que hom no ha vist mai, però que la recorda d'altres nits com aquella... I el fregadís dels llençols, ens fa estremir com al contacte amb un fil elèctric... I el coixí, on el cap ordinàriament hi reposa agraçosament, devé un turment més per al cervell excitat

Si obro els ulls, la poca claror que hi ha al quarto, em fereix la vista. Si els acluco, tampoc reposo. Unes rodones morades, grogues, vermelloses, com rodes de castells de focs, se m'apareixen i es fonen i canvien de forma i de colors a cada instant. I, tant si miro, com no, davant meu es va desenrotllant l'estrafalària pel·lícula de l'insomni.

Les coses i les persones apareixen com en fantàstica borratxera. Cares conegudes i de gent ignorada, van i venen pel volt del llit en barreja informe. Els pensaments i les idees més absurdes s'atropellen en forma que esfereix; i problemes que hom desconeix en la vida real, apar que hagin d'ésser resolts en aquell moment precís.

Abstret en discussions arbitràries i en estudis difícils de precisar, i en una barreja de coses que no tenen coordinació possible, passa el temps lentament, primer, — vertiginosament després, — i els quarts i les hores van caient del campanar i es va sentint la veu, cada vegada més estrident, de la campana amoïnosa.

Així arriben les primeres clarors del nou dia, amb el toc d'oració matinal. Aleshores, no se sent ja el pas somort del carro que en la fosca de la nit travessa la vila, ni el caminar àpressat del noctàmbul quan retirà, ni el xisclar de la porta de ferro, ni el trucar escandalós a la casa dels qui han de començar la tasca amb claror d'estrelles. No; aleshores es percibeix bé, o s'endevina, el pas incert de la velleïta devota que, com que no té res que fer, és la primera en llevar-se, i comença la xerrameca dels primers vedadors que arriben al mercat; i vé tot seguit la claror del sol i el despertar-se de tots els de casa...

Aleshores, cansats els sentits, las el cos, hom dormiria. Però, ja és tard. I, tot vestint-nos, pensem, malhumorats, que canviarà el temps o que tot allò resigna que treurem la rifa.

Més tard, recordem que no tenim cap dècim ni cap apuntació.

R. AREGALL

Imp. Garrell : Clavé. 25 : Teléf. 117 : Granollers

F. Montaña i Guasch

Metge cirurgia

Especialista en Enfermetats de la Pell i Veneri

GRANOLLERS: Carrer Barcelona, 1, 2.^{on}

Dijous i diumenges, de 9 a 12

BARCELONA: Carrer Sant Pau, 28, pral.

Tarda, de les 3 a les 5